

ΜΑΝΙΝΑ ΖΟΥΜΠΟΥΛΑΚΗ

ΚΑΚΗ
ΝΟΙΚΟΚΥΡΑ

Μυθιστόρημα

ΜΕΤΡΙΑ

ΜΑΓΕΙΡΙΣΣΑ

ΤΟΥΡΙΣΤΡΙΑ

ΜΑΝΑ

ΜΑΝΙΝΑ ΖΟΥΜΠΟΥΛΑΚΗ

ΚΑΚΗ
ΝΟΙΚΟΚΥΡΑ
ΜΕΤΡΙΑ
ΜΑΓΕΙΡΙΣΣΑ
ΤΟΥΡΙΣΤΡΙΑ
ΜΑΝΑ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΚΑΚΗ ΝΟΙΚΟΚΥΡΑ, ΜΕΤΡΙΑ ΜΑΓΕΙΡΙΣΣΑ, ΤΟΥΡΙΣΤΡΙΑ ΜΑΝΑ

Συγγραφέας: Μανίνα Ζουμπουλάκη

Επιμέλεια-διόρθωση: Θανάσης Τσιραβής

© 2023 Εκδόσεις Κυριάκος Παπαδόπουλος Α.Ε., Μανίνα Ζουμπουλάκη

Η πνευματική ιδιοκτησία αποκτάται χωρίς καμιά διατύπωση και χωρίς την ανάγκη ρήτρας απαγορευτικής των προσβολών της. Κατά τον Ν. 2387/20 (όπως έχει τροποποιηθεί με τον Ν. 2121/93 και ισχύει σήμερα) και κατά τη Διεθνή Σύμβαση της Βέρνης (που έχει κυρωθεί με τον Ν. 100/1975), απαγορεύεται η αναδημοσίευση, η αποθήκευση σε κάποιο σύστημα διάσωσης και γενικά η αναπαραγωγή του παρόντος έργου με οποιονδήποτε τρόπο ή μορφή, τμηματικά ή περιληπτικά, στο πρωτότυπο ή σε μετάφραση ή άλλη διασκευή, χωρίς γραπτή άδεια του εκδότη.

Πρώτη έκδοση: Νοέμβριος 2023

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

www.epbooks.gr

Καποδιστρίου 9, 144 52 Μεταμόρφωση Αττικής

τηλ.: 210 2816134, e-mail: info@epbooks.gr

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ

Μασσαλίας 14, 106 80 Αθήνα, τηλ.: 210 3615334

ISBN 978-960-484-963-5

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

1. ΜΑΜΑ-ΕΛΙΚΟΠΤΕΡΟ	7
2. GRATEFUL DEAD	16
3. ΤΟ ΠΕΡΙΣΤΕΡΙ ΝΟΤΗΣ	26
4. ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΜΟΥ	35
5. ΟΙ ΗΛΙΚΙΕΣ ΤΩΝ ΑΛΛΩΝ	47
6. ΟΙ ΦΙΛΕΣ	54
7. ΣΠΙΤΙ ΜΟΥ	63
8. ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ	73
9. ΛΕΦΤΑ	83
10. ΤΟ ΤΣΙΡΚΟ	91
11. ΑΛΛΑΓΕΣ	100
12. ΣΤΟ ΤΜΗΜΑ	111
13. ΧΑΜΕΝΗ ΜΕΡΑ	121
14. ΠΑΡΕΜΒΑΣΗ	132
15. ΣΥΝΑΝΤΗΣΕΙΣ	142
16. ΑΡΚΤΟΥΡΟΣ	153
17. ΤΟ ΠΛΥΝΤΗΡΙΟ	162
18. ΤΑ ΠΑΡΤΙ	172
19. ΤΟ ΔΕΣΙΜΟ	186
20. Η ΝΟΙΚΟΚΥΡΟΣΥΝΗ	197
21. Η ΛΥΣΗ	206
22. ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ	214
23. ΕΠΑΝΑΦΟΡΑ	223
24. ΤΑ ΓΕΝΕΘΛΙΑ	232
25. ΑΥΤΙ ΚΑΙ ΦΩΤΑ	242
26. ΤΟ ΦΦΦ	253
27. ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ	261
28. ΤΟ ΔΡΑΜΑ	270
29. Η ΣΑΠΟΥΝΟΠΕΡΑ	282
30. ΑΚΡΟΒΑΤΙΚΑ	290
ΕΠΙΛΟΓΟΣ	309

ΜΑΜΑ-ΕΛΙΚΟΠΤΕΡΟ

Πραγματικά δεν ξέρω πώς τα βγάζουν πέρα οι άνθρωποι και αν υπάρχουν μυστικές συνταγές για όλα –για την επιτυχία, την ηρεμία, ακόμα και για το καλό σεξ– και αν θα τις βρω κάποτε αυτές τις συνταγές να στρώσω τη ζωή μου ωραία.

Τα σκέφτομαι όλα αυτά σε μικρές φλασιές ενώ στέκομαι μπροστά στον αγαπημένο μου σύζυγο που ουρλιάζει κατακόκκινος, έξαλλος, έτοιμος να σκάσει και χτυπώντας με μανία το πόδι του στο πάτωμα:

«Είσαι κακή νοικοκυρά, μέτρια μαγείρισσα και τουρίστρια μάνα! Με κάνεις δυστυχισμένο! Δεν αντέχω άλλο να ζω μαζί σου! Φεύγω! Φεύγω τώρα αμέσως!»

Στέκομαι κόκαλο, κάγκελο, στήλη άλατος, όπως θα στεκόταν οποιαδήποτε γυναίκα στη θέση μου, αν και αποκλείεται να υπάρχει άλλη γυναίκα στη θέση μου, είναι μια πολύ αγκαθερή και καθόλου αναπαιυτική θέση. Δεν ξέρω πώς βρέθηκα εδώ, δεν είχα καμία πρόθεση. Η θέση πάντως υπάρχει, και την κρατάω ενώ χάσκω με το στόμα ανοιχτό.

Ψυχρολουσία, κυριολεκτικά. Κρύος ιδρώτας κυλάει στο σβέρκο μου, ήδη έχω γίνει κόμπος εκτός από παγοκολόνα.

«Τουρίστρια μάνα; Τι εννοείς τουρίστρια μάνα;» ρωτάω μόλις ξεπαγώνω, μια και τα άλλα δύο δεν με κόφτουν. Ξέρω τι εννοεί «τουρίστρια μάνα», απλώς ΔΕΝ είμαι αυτό, και με προσβάλλει πιο

πολύ από τα υπόλοιπα που μου είναι ντιπ αδιάφορα. Κακή νοικοκυρά; Τσεκ. Μέτρια μαγειρίσσα; Καρα-τσέκ. Σκασίλα μου, κι ας πειράζομαι όταν κριτικάρουν τη μαγειρική μου – κυρίως επειδή άρπαξε κάτι και κάηκε κάτι άλλο. Σφίγγω τα χέρια και κάνω ένα βήμα πίσω, όχι επειδή φοβάμαι μην αρπάξω καμιά ανάποδη, που αποκλείεται, αλλά επειδή φοβάμαι. Τελεία. Έχω συνηθίσει να ζω με αυτόν το φόβο όπως συνηθισα να μην είμαι μια σκέτη γυναίκα παρά το μισό ενός ζευγαριού. Ούτε που θυμάμαι ΠΩΣ ήταν εκείνη η σκέτη γυναίκα – έρχονται φλασιές της ώρες ώρες και φαίνεται τσαχπίνα, από μακριά...

Ο άνθρωπός μου κάνει την κίνηση «γύρω γύρω» με το χέρι του στον αέρα, σαν να δείχνει μίξερ που χτυπάει μαρέγκα ή έλικα ελικοπτέρου. «Έχεις ακούσει την έκφραση “χέλικοπτερ μαμ”; Ε, εσύ», τινάζει το χέρι προς το μέρος μου στην αγαπημένη του απορριπτική χειρονομία που τη βλέπω όλο και πιο συχνά τα τελευταία χρόνια, τη χειρονομία «άντε και γαμήσου», «Εσύ, με το ελικόπτερο – καμιά σχέση! Καμιά σχέση!»

Μαμά-ελικόπτερο είναι η μαμά που στριφογουρίζει πάνω από τα παιδιά της παρακολουθώντας τα συνέχεια, που είναι μέσα σε όλες τις δραστηριότητές τους, τα ζαλίζει και δεν τα αφήνει στιγμή σε ησυχία. Τα πάει και τα φέρνει, μιλάει αυστηρά με δάσκαλους, καθηγητές και ιδιαίτερατζήδες, τσεκάρει τα κινητά τους, βάζει φραγή (αν γίνεται ακόμη) στο ίντερνέτ τους.

Δεν είμαι τέτοιου είδους μαμά.

«Φεύγω! Φεύγω αμέσως, δεν αντέχω ούτε μια μέρα εδώ μέσα!» ξαναφωνάζει ο αγαπημένος μου, που ήδη έχει γίνει πρώην αγαπημένος, «Φέρε μια βαλίτσα να μαζέψω τα πράγματά μου κι έφυγα! Άι στο διάολο πια!»

Η σκηνή είναι ρεπετέ, κάθε τρεις και λίγο απειλεί ότι θα φύγει και θα με αφήσει να βουρλίζομαι, μόνη μου, εγώ που δεν ξέρω να συνδέσω σωστά το ίντερνετ και δεν βρίσκω καλώδιο έθερνετ. Ζω με

μια απειλή, κυρίως την απειλή της αναχώρησής του: αν τα πράγματα δεν γίνουν ακριβώς όπως τα θέλει, αν τα παιδιά δεν κάνουν αυτό ακριβώς που ζητάει (για το καλό τους, εννοείται), αν εγώ δεν συμφωνήσω με χειροκροτήματα μαζί του (επίσης για το καλό μου), η απειλή δεν είναι ότι θα μας δείρει, αλλά ότι θα φύγει από το σπίτι. Δύο με τρεις φορές το χρόνο φεύγει και ζητάει τη βαλίτσα του και δεν τη φέρνω, και επειδή δεν έχει ιδέα πού είναι η βαλίτσα του (στην αποθήκη, φάτσα φόρα μόλις ανάβεις το φως), τέλος πάντων ξεθυμαίνει σιγά σιγά, ζητάω συγγνώμη μια κι έχω πάρει το κολάι να ζητάω συγγνώμη χρόνια τώρα, απολογούμαι ταπεινά, σαν καλό γλειφτρόνι, και τα πράγματα ξαναγίνονται όπως ήταν. Στο περίπου δηλαδή, γιατί κάθε απειλή αναχώρησης δίνει κι από μια κλοτσιά στο οικοδόμημα «οικογένεια».

Για το οποίο οικοδόμημα είχα τις αμφιβολίες μου από την αρχή. Δηλαδή η γυναίκα που ήμουν πριν δεκαεφτά-δεκαοκτώ χρόνια, πριν το γάμο και τα παιδιά, εκείνη η γυναίκα είχε αμφιβολίες για το οικοδόμημα «οικογένεια». Της φαινότανε ψευτίκουσε, αν θυμάμαι καλά.

Αλλά παίζει και να μη θυμάμαι. Όπως είπα, έχω χάσει επαφή με εκείνη τη γυναίκα.

Συνεχίζω να στέκομαι γεμάτη αμηχανία, αναποφασιστικότητα – και κυρίως, γεμάτη φόβο.

Θα φύγει. Παναγία μου! Ήρθε η στιγμή που φοβόμουν. Θα φύγει από το σπίτι, από το γάμο, από τη σχέση, από τη θέση που έχει ως το ένα μισό, εκεί που εγώ είμαι –ήμουν;– το άλλο μισό.

«Ποια βαλίτσα;» ρωτάω με ολοένα και πιο ηλίθιο ύφος. Ταλαντεύομαι γιατί αναρωτιέμαι πώς άραγε στρώνουν τις ζωές τους οι άλλοι άνθρωποι, και επειδή επικεντρώνομαι όπως πάντα στα ασήμαντα: δεν θέλω να πάρει ο πρώην τη δική μου βαλίτσα που είναι Delsey, την αγόρασα μια περιουσία στη διάρκεια μίας και μοναδικής περιοδείας στην Αμερική πριν οκτακόσια χρόνια κι είναι κρίμα, τέλος γιατί... ένα περίεργο πράγμα, αρχίζω να σκέφτομαι ή να

αισθάνομαι ότι ίσως ήρθε η ώρα να φύγει πράγματι. Τις πολλές άλλες φορές ήταν μικρή η «μικρή», μικρός ο «μικρότερος», έπειτα είχα δύο μικρά παιδάκια και καμία δουλειά, έπειτα εξακολουθούσα να μην έχω καμία δουλειά και δύο παιδάκια που έμειναν μικρά για πολλά χρόνια, οι στιγμές δεν ήταν σωστές για να την κοπανήσει ο άντρας του σπιτιού.

Ο άντρας του σπιτιού είναι αυτός που φέρνει τα λεφτά στο σπίτι ή κάποια λεφτά, μια κι έχουσε περάσει κρίση τα πάντα όλα κι εγώ που κάποτε έβγαζα έναν σκασμό λεφτά, τώρα δεν βγάζω τίποτα ή σχεδόν τίποτα, σίγουρα όχι αρκετά για να στηρίξω σπίτι, με ρεύματα, νερά και λουπά έξοδα να τρέχουν. Ταλαντεύομαι ενώ αυτός σκάει ακόμη από θυμό, πάει πάνω-κάτω φωνάζοντας για την κρεμασμένη κουρτίνα και τα σκονισμένα κάδρα, τα φουντάκια σκόνης στο πάτωμα, την ακατάστατη κουζίνα και τα δεκάδες, δηλαδή ήμαρτον, τα δεκάδες ανάστατα παπούτσια στο χολ: είναι έτσι και χειρότερα – αλλά δεν φταίω εγώ.

Καταρχάς ποτέ δεν φταίω εγώ, κατά δεύτερον... είχαμε μια κυρία κάποτε που ερχόταν και καθάριζε το σπίτι, η κυρία μας τελείωσε μαζί με τα λεφτά, άρα πρέπει εγώ να καθαρίζω το σύμπαν και κουράζομαι. Βαριέμαι. Με πιάνει η μέση μου όταν βάζω ηλεκτρική. Κάνω ήδη ένα σωρό πράγματα. Μαγειρεύω, ψωνίζω τρόφιμα και κωλόχαρτα, αντικαθιστώ ό,τι τελειώνει, βγάζω τα σκουπίδια, αλλάζω σακούλες στο μπάνιο όταν τα καλαθάκια δεν χωράνε ούτε μπατονέτα, αλλάζω πετσέτες, σεντόνια και παπλωματοθήκες, στρώνω, τινάζω, διπλώνω, μαζεύω, τακτοποιώ (όσο αντέχω), βάζω πλυντήριο ρούχων και πιάτων, αδειάζω πλυντήριο ρούχων και πιάτων, κάνω ένα σωρό άλλες δουλειές που δεν τις θυμάμαι τώρα, κι όταν πρέπει να τις πετάξω στα μούτρα του άλλου αυτές τις δουλειές πάλι δεν τις θυμάμαι, επειδή είναι επαναλαμβανόμενες και ηλίθιες δουλειές...

Θεωρητικά με ενοχλεί που το χαλί στο σαλόνι είναι σκατά και το παρκέ θέλει γυάλισμα, επαγγελματικό, όχι με παρκετίνη. Που τα

καλαθάκια μπάνιου είναι σκουριασμένα και οι βρύσες έχουνε δαχτυλίδι σκουριάς στη βάση τους και οι νεροχύτες είναι γεμάτοι λεκέδες –

Βασικά, δεν με ενοχλεί τίποτα από αυτά.

Καταλαβαίνω ότι ενοχλούν έναν κανονικό άνθρωπο – όχι ότι ο πρώην αγαπημένος είναι κανονικός άνθρωπος. Αν ήταν, αντί να κουνάει το δάχτυλο, θα άλλαζε καμιά λάμπα ή τουλάχιστον θα ήξερε ΠΟΥ ΣΚΑΤΑ είναι η βαλίτσα του. Θα ήθελα να μπει στο σπίτι ένα συνεργείο καθαρισμού και να το κάνει τζάμι, από πάτωμα μέχρι ταβάνι, να τινάξει το χαλί, να γυαλίσει το παρκέ, να ασπρίσει τα δύο μπάνια, δηλαδή ένα μπάνιο κι ένα βε-σέ, να σφουγγαρίσει απέξω κι από μέσα τα ντουλάπια της κουζίνας και να κάνει απόψυξη το ψυγείο. Αλλά δεν υπάρχουν τα χρήματα για τέτοιο συνεργείο, ίσως να μην υπάρχει και συνεργείο. Κι εγώ δεν είμαι συνεργείο. Κάνω το χρέος μου με το παραπάνω.

Όσο ο πρώην αγαπημένος φωνάζει όλο και πιο κόκκινος, εγώ παίρνω την απόφασή μου: μπαίνω στην αποθήκη (ακούγεται η αγριοφωνάρα του από το σαλόνι!), βάζω μερικά ρούχα στον κάδο του πλυντηρίου και υπολογίζω τη σύντομη πλύση, τρία τέταρτα της ώρας, έτσι, να μην πάει χαμένος ο χρόνος. Μετά βρίσκω μια παλιο-βαλίτσα από την εποχή που ταξίδευε, κρύβω τη δικιά μου, τη Delsey πίσω από μισό στρώμα και σέρνω την παλιο-βαλίτσα στην κρεβατοκάμαρα. Ο πρώην πετάει μπλουζάκια και σώβρακα πάνω στο (άστρωτο) κρεβάτι, όλο και πιο έξαλλος. Λέει διάφορα που τα έχω μπλοκάρει – πόσο κακή, κακή, κακή μάνα είμαι, βασικά, για αυτό τα μπλοκάρω, επειδή δεν είμαι, παρόλο που η μέση Ελληνίδα μάνα αισθάνεται ότι δεν κάνει καλά τη δουλειά της, εγώ την κάνω όσο καλύτερα γίνεται, ειλικρινά, την κάνω καλά αυτή τη δουλειά επειδή μου αρέσει πολύ να είμαι μαμά, επειδή το γουστάρω το μαμαδιλίκι. Το γούσταρα από πριν, διάβαζα παιδικά παραμύθια στα ξένα μωρά και παιδάκια, πόσο μάλλον στα δικά μου, που τους έχει

βγει ο «Μικρός Νικόλας» από τη μύτη μαζί με τον «Μάγκα» και τον «Τρέλαντώνη» και τον «Τομ Σόγιερ» και τους «Πέντε Φίλους».

Το να μου λέει κάποιος ότι δεν κάνω καλά τη μάνα, με ξεπερνάει. ΕΙΜΑΙ καλή μάνα! Δεν την «κάνω», δεν είναι ρόλος! Για όνομα!

Το ότι αυτό το λέει ο ίδιος ο σύζυγος και πατέρας των παιδιών μου με ξεπερνάει ακόμα περισσότερο. Αλλά, ορίστε που το έχω μπλοκάρει το άτομο, δεν ακούω τι λέει, διάσπαρτα σχόλια περί αχρηστίας και ανικανότητάς μου περνάνε στον αέρα σαν κλανιές, σκασίλα μου, δεν τον ακούω πια. Τα χέρια μου τρέμουν αλλά δεν είναι πια από φόβο, είναι από... δεν ξέρω, εκνευρισμό με την αδικία του πράγματος, πολύ καταπιεσμένη αξιοπρέπεια, ή επειδή ο παλιός μου εαυτός σηκώνει σιγά σιγά κεφάλι.

Αργησε, αλλά οκεί.

Σε λίγα λεπτά η βαλίτσα έχει τιγκάρει, ένα σώβρακο ακόμα και σκάει. Πάλι καλά που δεν είναι η Delsey μου γιατί έχει παλιώσει η έρμη και δεν σηκώνει τόσο φούσκωμα, οι καλές βαλίτσες χρειάζονται προσοχή να μην τους σπάσουν τα φερμουάρ γιατί μετά κοστίζει πολύ να τα αλλάξεις.

Είχα φάει ανύποπτη ένα κομμάτι ζεστό γαλακτομπούρεκο πριν γίνουν όλα αυτά και το αισθάνομαι να κουνιέται μέσα μου έτοιμο να πάρει δρόμο, αλλά κρατιέμαι. Με ενοχλεί που η βαλίτσα είναι ξαπλωμένη πάνω στο (άστρωτο) κρεβάτι, σκέφτομαι ότι θα αλλάξω σεντόνια αργότερα, γιατί ποιος ξέρει πού να ήταν αυτή η βαλίτσα πριν (στην αποθήκη για χρόνια, αλλά πιο πριν, όσο ταξίδευε;) Εξακολουθώ να στέκομαι σαν ξυλάγγουρο και να κοιτάζω έναν πάρα πολύ θυμωμένο άντρα να μαζεύει πράγματα, τα ξυριστικά του από το μπάνιο, ένα σαμπουάν, «Φέρε μια σακούλα!» φωνάζει, οπότε βρίσκω κάτι να κάνω, τρέχω στο ντουλάπι που βάζω τις σακούλες... και είναι άδαιο, επειδή ακριβώς είμαι κακή νοικοκυρά. Του δίνω μια σακούλα σκουπιδιών, την κοιτάζει με περιφρόνηση, στο τέλος ρίχνει μέσα τα ξυριστικά του, το σαμπουάν και την οδοντόβουρτσα με την

οδοντόκρεμα. Το σαμπουάν θα ανοίξει, είναι σίγουρο, και θα τα κάνει σκατά όλα μέσα στη σκουπιδοσακούλα και είμαι έτοιμη να το επισημάνω όταν ξαφνικά προσγειώνεται στο κεφάλι μου η ανακούφιση σαν, μια και το έφερε η κουβέντα, σαν ελικόπτερο:

Δεν με ενδιαφέρει.

Σε ενδιαφέρει να μη χυθεί το σαμπουάν και πασαλείψει τα πράγματα ενός ανθρώπου όταν σε ενδιαφέρει το καλό του ανθρώπου. Όταν παύει για διάφορους λόγους να σε κόφτει το καλό του ανθρώπου, λες «δε γαμιέται, ας γίνει κώλος, σάμπως θα τον ξαναδώ;»

Κι αυτή τη στιγμή δεν με ενδιαφέρει ο πρώην αγαπημένος μου, ούτε το σαμπουάν μέσα στα ξυριστικά του, ούτε το ότι φεύγει, πραγματικά και πρακτικά, για ασήμαντη αφορμή, ούτε ότι με θεωρεί άχρηστη ή κακή μάνα ή ελέφαντα, επειδή ο παλιός μου εαυτός έχει ξυπνήσει μέσα μου και κλοτσάει φωνάζοντας στη διαπασών αυτό που φώναζε χρόνια κι έκανα ότι δεν το άκουγα, με τον υποτακτικό, σιδερωμένο, μαμαδέξ εαυτό μου στη φόρα: ότι μπράβο που φεύγει το άτομο, και καλά ξεκουμπίδια.

«Θα στείλω αύριο κάποιον να πάρει τα υπόλοιπα!», φωνάζει ο πρώην κοιτάζοντας γύρω του με μάτι τρελό.

«Ποιον;» ρωτάω χαζά, λες κι έχει σημασία.

«Δεν ξέρω! Κάποιον! Άσε με ήσυχο! Δεν μπορώ ούτε να σε βλέπω μπροστά μου!»

Το τελευταίο είναι άλλη μια ψυχρολουσία.

Στέκομαι ακόμα πιο ξερή, ακόμα πιο στήλη άλατος, όσο ντύνεται βιαστικά, μαζεύει το φορτιστή και το λάπτοπ του, φορτώνεται την προίκα του, ανοίγει την πόρτα και φεύγει κοπανώντας την με δύναμη πίσω του. Αναπηδάω λες και η πόρτα χτύπησε πάνω μου. Οι μεντεσέδες τρίζουν μαζί με την πόρτα, θέλουν λάδωμα, ελπίζω να μην έπαθαν καμιά ζημιά με το κοπάνημα.

Το σπίτι είναι απόλυτα ήρεμο. Ήσυχο, ακίνητο και γαλήνιο, ξαφνικά. Το γαλακτομπύρεκο κάθετα χωνευτικά στο βάθος του

στομαχιού μου. Ήταν από αυτά τα έτοιμα, τα κατεψυγμένα, μισή-ώρα-στο-φούρνο, που όμως τρώγονται μια χαρά. Παίρνω βαθιά ανάσα και η ανακούφιση που είχε αρχίσει να απλώνεται στην κορυφή του κεφαλιού πάνω από τα μαλλιά μου κατεβαίνει τώρα προς τα κάτω και με τυλίγει ολόκληρη σαν βελούδινη κάπα, σαν την μπέρτα του Χάρι Πότερ, εκείνη που τον κάνει αόρατο, μόνο που εμένα η δική μου μπέρτα-ανακούφιση με κάνει ξαφνικά ανάλαφρη – με ένα μικρό πηδηματάκι στον αέρα, είμαι σίγουρη ότι μπορώ να πετάξω.

Η μέρα περνάει περίεργα. Αλλάζω σεντόνια και στρώνω τα γαλάζια λουλουδάτα που αρέσουν σε εμένα και δεν τα έστρωνα ποτέ επειδή ενοχλούσαν τον πρώην. Πετάω στην άκρη το μαξιλάρι του πάνω στο κομοδίνο του. Βγάζω από την κατάψυξη μπιφτέκια και τα ψήνω – τα μισά αρπάζουν λίγο όπως συνήθως ενώ κόβω τη σαλάτα. Σημειώνω να αγοράσω κιμά για να φτιάξω κι άλλα μπιφτέκια επειδή είναι στάνταρ, όλοι τα τρώμε τα μπιφτέκια. Ακόμα και η μεγάλη που κάνει διατροφή και μου έχει γαμήσει τα πρέκια με πρωτεΐνες-σε-όλα-τα-γεύματα.

Η μεγάλη είναι στα δεκαεφτά, ο μικρός είναι στα δεκατέσσερα. Τρίτη Λυκείου και Τρίτη Γυμνασίου, αντίστοιχα. Έχουμε πάψει να διαβάζουμε παραμύθια, και οι δύο είναι συνέχεια με τα κινητά στη μούρη, ο μικρός με αγκαλιάζει τότε τότε (αλλά όλο και πιο σπάνια), η μεγάλη βλέπει tutorial μακιγιάζ και τικ-τοκ και με έχει χεσμένη. Είναι πιο εύκολο να είσαι μαμά στις δύσκολες φάσεις, σε αυτές που θεωρητικά είναι οι δύσκολες φάσεις, όταν τα παιδιά σου είναι μωρά και μικρούτσικα που σου φεύγει η μέση να τα κυνηγάς, είναι πιο εύκολη εκείνη η φάση από την προ-εφηβεία και την εφηβεία την ίδια. Η εφηβεία είναι φρίκη, σκέφτομαι ενώ κόβω κρεμμύδια για τη σαλάτα και με παίρνουν τα κλάματα όπως πάντα.

Για φαντάσου, δεν έκλαψα που έφυγε ο αυτός και κλαίω με τα κρεμμύδια, πόσο κρύα.

Μπαίνω σε εφαρμογή-μαμάς, αυτοσυγκράτηση και ψυχραιμία, όσο πλησιάζει το σχολασμα.

Τα παιδιά γυρνάνε μαζί και τα ακούω να σφάζονται έξω από την πόρτα – ο μικρός πήρε το φορτιστή τής μεγάλης χθες βράδυ με αποτέλεσμα η μεγάλη να ξυπνήσει με αφόρτιστο κινητό ενώ είχε κανονίσει ΤΑ. Η μάλλον ΘΑ είχε κανονίσει ΤΑ. Χωρίς φορτισμένο κινητό δεν έχει κανονίσει τίποτα, με αποτέλεσμα να είναι αναγκασμένη να γυρίσει σπίτι για να φορτίσει το κινητό της που αν αυτός ο ΠΟΥΣΤΗΣ δεν της είχε πάρει το φορτιστή θα ήταν φορτισμένο.

Όλα αυτά τα ακούω από τη στιγμή που ανοίγει η πόρτα και ο μικρός τη λέει ΥΣΤΕΡΙΚΙΑ ΜΑΛΑΚΙΣΜΕΝΗ και η μεγάλη με φωνή που σπάει από ελαφριά υστερία, είναι αλήθεια, ουρλιάζει ότι πρόκειται για ΧΟΝΤΡΟ-ΠΑΛΙΟ-ΜΑΛΑΚΑ!!!

Πάει κατά διαόλου η ηρεμία, η ησυχία και η γαλήνη. Αδειάζω το πλυντήριο και κουβαλάω τα βρεγμένα ρούχα στη βεράντα, όπου τα απλώνω ακούγοντας σχεδόν με ανακούφιση από το δρόμο μια σειρά περιπολικού που πνίγει με το διαπεραστικό ΙΟΥ ΙΟΥ τις φωνές των παιδιών μου.

**ΚΑΚΗ ΝΟΙΚΟΚΥΡΑ
ΜΕΤΡΙΑ ΜΑΓΕΙΡΙΣΣΑ
ΤΟΥΡΙΣΤΡΙΑ ΜΑΝΑ**

Μυθιστόρημα σε ενεστώτα χρόνο, από τη Μανίνα Ζουμπουλάκη

Πώς είναι άραγε να χαρακτηρίζεσαι «κακή νοικοκυρά, μέτρια μαγείρισσα, τουρίστρια μάνα», στα πενήντα-φεύγα σου, όταν ακόμα κι αν το θέλεις είναι πολύ αργά για να αλλάξεις εν κινήσει; Όταν η κόρη σου σου τη λέει γιατί είναι στο τέλος της εφηβείας (17), ο γιος σου σου τη λέει γιατί είναι στην αρχή της εφηβείας (14), ο άντρας σου, που σου έχει πει όλα τα παραπάνω σε παρατάει γιατί είσαι όλα τα παραπάνω, κι εσύ που δούλευες σε τσίρκο μέχρι προχθές μένεις σόλο αρκούδα να φέρνεις βόλτα τα παιδιά και τα καθημερινά τους δράματα, το σπίτι και τη λάτρα του, τα πλυντήρια, τα μαγειρέματα, τα κουζινικά και τα εξωκουζινικά, φίλες, φίλους, (ψιλο) δουλειές και το ζοφερό “Club27”, που ασχολείται μόνο με καλλιτέχνες οι οποίοι έφυγαν από τη ζωή νέοι...

Ειλικρινά, αν δεν ήμουν η Σόνια, η εν λόγω πενήντα-φεύγα μητέρα των δύο εν λόγω παιδιών, άρτι χωρισμένη, πρώην καλλιτέχνιδα του τσίρκου και νυν ταχυδακτυλουργός, αν δεν είχα μια «ηλίθια» αίσθηση του χιούμορ και φίλες με αντίστοιχη αίσθηση του χιούμορ, δεν έχω ιδέα πώς θα απαντούσα σε αυτές τις ερωτήσεις. Αλλά επειδή είμαι, ευτυχώς, η Σόνια, δηλαδή όλα τα παραπάνω, ίσως καταφέρω να βγάλω άκρη. Ίσως λύσω το μυστήριο του πώς έγινα «κακή νοικοκυρά, μέτρια μαγείρισσα, τουρίστρια μάνα» και ίσως γελάσω λίγο λύνοντάς το. Όσο μπορεί να γελάσει μια γυναίκα που είναι όλα τα παραπάνω και επιπλέον έχει την τάση να ξεχνάει τις πρακτικές υποχρεώσεις της (αλήθεια, μαλακτικό πήρα;)

ISBN 978-960-484-963-5

9 789604 849635

Κωδ. μηχ/σης 25.235

www.epbooks.gr